

venske tržane, da se vdeležijo tega drugega zabavnega večera. Začetek bo točno ob 7. uri zvečer. Vstopnine ne bo nobene.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kakor se sliši, snide se drž. zbor dne 29. januvarija, letos torej nekaj dni pozneje, kakor druga leta. Izgodi pa se to, ker še dež. zbora v Pragi in Lvovem nista dognala svojega dela. Iz dež. zbora v Pragi so tudi letos še izostali nemški poslanci. — Na Dunaji je bilo zadnje dni vojaško posvetovanje, predsedoval je nadvojvoda Albrecht. O čem da se je sklepalo in kaj se je sklenilo, to še ni znano. — Na Gornjem Štajarji, v Ljubnem je dobil mlad rokodellec 6 mesecev težke ječe zavoljo bogokletja. Žalostno, da postaja mlado ljudstvo čedalje bolj brezbožno. — Pri usmiljenih bratih v Gradcu je iskalo lani 2000 bolnikov zdravje, našlo pa ga je samo 1427. — Na Koruškem se vršijo sedaj volitve v obč. zastope. Kjer se že kaj zavéda ljudstvo, tam se volijo slov. kat. možje, tako v Štebnu na Zili, na Bistrici v Rožni dolini in v Svečah. — Šulverein vabi po stari navadi slov. občine, katerim je treba nove šole, naj vzamó pri njem denarja za njo, se ve, da je potlej šulverein gospod čez tako šolo. Vrla torej občina, ki odbije tako ponudbo in taka je v Št. Pavlu v Zilski dolini. — Ljubljana dobi poslej že vendar mestno hranilnico. Po dolgem odlašnji je sedaj vlada potrdila pravila za njo. — V tovarni za hišno orodje g. Matijana v Ljubljani so bili delalci napravili štrajk, to se pravi: na delo jih ni bilo in zakaj? Jezilo jih je, da jih je delovodja v delu motil, češ, da jim ni treba biti tako pridnim! Gospodar je torej odpustil na njih željo delovodjo in delalci so prijeli sopet za delo. Če je to resnica, ni še doslej bilo enacega štrajka. — Na Primorji imajo tri slov. otroške vrte in gre hvala zavednim možem, da skrbijo kaj lepo za nje. — V Rubiji pri Gorici je bil zdrknil tovarni vlak s tira in se mu je 12 vagonov prekopienilo na vse strani. Ubilo pa na srečo ni nikogar in 4 dni težkega dela še je le odprlo železnico. — Iz Opatije se je vrnila cesaričinja Stefanija že gori na Dunaj, torej je bila le teden dni ondi. — Pri sv. Ivanu tik Trsta snujó si možje novo domačo godbo; no če je je treba, tedaj je že prav, če je domača! — V Dalmaciji padele redko snega, letos ga je pa toliko, da c. kr. pošta ni mogla naprej. — Ogerski minister za uk in bogočastje, grof Czaky toži, da se po srednjih šolah na Ogerskem uči nemščina premalo, uči se pač na teh šolah še drugih, potrebnih reči vse premalo! — Razprave o novi vojaški postavi, ki se vršé sedaj v ogerskem drž. zboru, niso nič take, da vzame Tisza

slovo, iz kraja je bila podoba, da se razdré stranka, ki gre čez drn in strn z njim, toda Tisza pozna te može in obljub ima dovolj v žepu svojem, obljub, ki so med na špičaste brke madjarskih mož. —

Vunanje države. Zahvalno pismo sv. Očeta o sklepu slavnostnega leta je ljubeznjivo in tolažljivo, vendar pa se čuti iz njega neka britka žalost čez ubogo Italijo, in po vsej pravici, saj je ona bolj, kakor katera koli druga država v rokah brezbožnih, tihotapnih framonov. — Drž. zbor zedinjene Italije ima poslance, ki jih voli ljudstvo, ali možje ne dobé ničesar za to in se torej lahko ve, da jim ni veliko za seje, če so kaj dolge. Vsled tega je večkrat premalo poslancev v zboru in vlada misli sedaj na to, da poskrbi poslancem za dnevnice t. j. za plačilo. Ni dvoma, da bodo poslanci v drž. zboru vsi kakor en mož, za tak predlog vlade. — Siromaštva je malo kje toliko, kolikor po Italijanskem. Ljudje si iščejo zato nove domovine kar trumoma v Ameriki, v naših dnéh se godi to posebne iz Lombardije — dežele, ki se je svoje dni preobjela našega, avstrijskega kruha. — Francozje se še ne bodo tako k malu spametovali, tudi general Boulanger ni mož za to, da bi jim glave poravnal. — Tujcev živi v Parizu nad 100.000. Nemcev je kacic 20.000. Že velja, to število ni ravno nizko. — Na novo gre novica, da se pripravlja v Belgiji neka graščina za sv. Očeta, če zapustijo Rim. To pa je gotovo novica, ki ne zasluži vere. — Lord Dufferin, poročevalec anglijske vlada, biva v Rimu in pravi se, da spravlja niti v kup za neko zvezo med Italijo in Anglijo. Taka zveza pač more iti le samo zoper Rusijo. — Nizozemski kralj je hudo bolen in pričakuje se že vsako trenotje, da umrje. — V Berolinu je začel dež. zbor, tedaj ta, ki zastopa dežele Prusije, je že začel svoje razprave, cesar Viljem sam je prišel k zboru. Prestolni govor pa nima posebnih reči, suče se le bolj o domačih, pruskih stvaréh. Ruski car je ukazal, da se 20 strelskih bataljonov prevrne v ravno toliko polkov, to se pravi, da se število bataljonov raztegne od 20 na 40. Sedaj pa še reci, da Rusija ne množi vojakov in to tik naših mej! — Princ Koburški skrbi za to, da si dobi vojaštvo na svojo stran, v novem letu je 30 stotnikov dobilo čast majorja, čast in pa denar sta tudi pri Bolgarih na čislú. — V Belgradu je bilo vsaj po zunanjem lici, veliko veselje, ko je skupščina vzprejela načrt nove ustave. Ubogo ljudstvo še ne ve, da najboljša ustava ne velja veliko, če se ne izpelje dobro. — Turčija upa, da ji novi minister za drž. finance napolni prazne kase ali možu bode to delo težko, pretežko. Rok, ki bi jemale, je veliko ali malo je več taci, ki bi kaj imele. — V Suakimu še je vedno strah pred arabskimi

dervišo in anglijska pomoč je odšla, ne da bi odgnala te čete. Posadka v mestu pa je pre-slaba. — V Panamo je odplulo več vojnih ladij, bojé se, da se spuntajo delalci, ker so brez kruha. Glad ne pozna miru

Za poduk in kratek čas.

Božična zvezda.

(Resnična dogodba.)

(Dalje.)

V G. v zadnji železniški postaji iz-stopim in si vzamem poštni vozni list. Bila je tema in nebo črno nad mestom, niti jedna zvez-dica ni svetila. Snežilo je. Sedel sem na poštnem vozu — sam. Trl me je nemir. — Oh, peljal sem se že po znanih mi krajih in zrl skozi okna dobro znane mi vasi. Konečno pride zadnja vas, še pol ure. „Kratko je vse, kar s časom mine“, pravi zveličani Tomaž Kempčan. Voz se pomika po tlaku domačega mesta, postilijon zabrlizga, nahajal sem se pred poštnim poslop-jem. Izstopim. Nikdo me ni pričakoval, a tudi vedeli niso za moj prihod. S težkim srcem in počasnimi koraki se bližam očetovi hiši. Srce mi je nemirno bilo, ko sem pozvončklal. ... Slišim korake. ... Anemarijka odpre. v roki je dr-žala luč in bila v črni obleki. Nande, ubogo dete, prišel si k žalostnemu — Božiču! Solze so mi zalile oči.

Dišalo je po jelčji in cvetlicah. ... Vrata so bila lahno odprta, in na pragu stoji Mari-jica bledega obličja in črno oblečena. Hitim k nji. ... Ko sem v hišo pogledal — zaječim in omahnem nazaj. Na sredini hiše stoji krsta, a v nji belo oblečeni mrlič. ... Bili so moja ma-mica. Vsi se jokamo. Med tem pridejo oče in mi rekó: „Mati so velikokrat po tebi vpraše-vali, misleč, da si že na potu. Sedaj njih vsaj lahko k zadnjemu počitku na mirodvor spremljaš. Zadnje besede so bile — blagoslov za — tebe“. Oče me primejo za roko in gremo h krsti. Solze so mi zalile oči, in luči mrtvaških sveč okolo krste so plesale pred menoj. Poljubim mrzlo materino čelo in padem na kolena.

Iz zvonika donijo glasovi zvonov, oznanju-joč sv. Božič. Tako občutljivo še me nikdar niso njihovi glasovi pretresli, kakor sedaj. Jokal sem britko in skozi moje solze sem videl, kako moji ljubi in dragi z menoj klečijo in molijo za plemenito dušo rajne matere.

III.

Takoj po novem letu se vrnem nazaj v Berolin. Prva velika žalost je v mojem življenji nastopila. V znanstvu sem iskal tolažbo.

Pisali smo leto 1870. Vihar navdušenja spreleti v Evropo. Veliki spomini l. 1813 so oživel. Vse, kar spada k zvezi vojne, se pri-

druži k zastavi kraljevi. Tudi prostovoljci se oglašé. Obe vojni se vlečete proti Renu in prva zmaga je povzročila veliko slavo-klicov v de-želi. V Berolinu in gotovo tudi drugod se oglašajo dijaki, da kot prostovoljci nastopijo jedno-letno vojaško službo. Tudi jaz prosim očeta svojega, da mi dovolijo jednako storiti. Dovo-lijó mi, in takoj začnem nositi vojaško suknjo. Namesto matematiške forme (oblike) slišal sem vojaško komandiranje. Za silo našega novega poklica smo se v prostih urah odškodovali v gostilnah. Skoraj vsak dan so dohajale zmago-slavne novosti, a prečitanim so že sledili tri-kratni: „Hura!“ Narodne pesni so se pevale in časniške novosti se čitale. Življenje, ki sem sedaj imel, imelo je veliko mikavnost na me. Takoj sem plaval v popolnem veselju življenja, ter se oziral na smijóči in mamljivi breg na obe strani, kakor pa v nebo nad menoj. Prvo-krat v življenji sem opustil v nedeljo službo božjo, akoravno sem imel čas iti v cerkev, pr-vokrat sem zaspal brez večerne — molitve.

V grudnu dobimo vendar-le ukaz, da se pridružimo k našemu oddelku. Pride mi misel, da bi sv. zakramente vzprejel, a ni mi bilo možno tega darú storiti ter se odtegniti nekaj ur od šumečega življenja, ter v tistem miru v cerkvi svojo vest premišljevat. Pouzročil sem na duši — škodo. (Dalje prih.)

Smešnica 3. „Oj“, hvali dijak dijaku pro-fesorja, „naš profesor je tako učen in zna to-liko, da mu ne vem para“. „Kaj pa zna tedaj?“ vpraša dijak, „Toliko“, odgovori mu dijak, „to-liko, da bi jaz sila veliko znal, ko bi znal vse to, česar še ne zna naš profesor“.

Razne stvari.

(Čitalnica.) V odbor „Čitalnice“, ozi-roma „Narodnega doma“ v Ptuiji so bili pri občenem zboru v nedeljo, dne 6. januarja t. l. naslednji p. n. gospodi izvoljeni: dr. Fran Jur-tela, predsednikom, o. B. Hrtiš, predsed. na-mestnikom, Ivan Kaukler, tajnikom, Anton Spindler, blagajnikom. Odborniki pa so gg.: dr. Jakob Ploi, dr. Jos. Čuček, dr. Jos. Fraidl, Ferdo Raisp, Simon Ožgan, Anton Gregorič in Miha Lešnik.

(Veselica.) V letošnjem predpustu pri-redi Ptujška „Čitalnica“ v prostorih „Narod-nega doma“ dva plesa in sicer eden navaden ples in eden ples v kostumih; razun tega bode, z ozirom na dolgi predpust, marljivim in vstraj-nim pevkam v povračilo in spodbujevalno po-hvalo vsako nedeljo z večer po pevski vaji tudi plesna vaja, pri kateri se bodo mični „Kolo“ in drugi slovanski plesi učili.

(Posojilnica v Celji) ima svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 27. t. m. ob 3. uri